

За чорно-синьою горою

Ліна Костенко

За чорно-синьою горою, на схилку радісного дня,
Малює хмари пурпурові якесь веселе чортеня.

Зеленим пензликом тополі — кривенькі кігтики в крові.
Пасуться коні нетипові у сутенючій траві.

Долина з чашею туману, а далі схил і небосхил —
Усе кургани та й кургани ще не заораних могил.

Так що ж ти, схоже на шуліку, у тебе вітер в голові,
Малюєш обрій споконвіку такий червоний у крові?!

Вікам посивіли вже скроні, а все про волю не чувать.
Порозпрягали хлопці коні та й полягали спочивать.

Чи так їм спиться непогано, що жоден встати ще не зміг?
Пасуться коні під курганом, чекають вершників своїх.